

Оттамъ тѣ нападали на българскитѣ села, грабѣли добитѣка, палѣли селата и убивали българитѣ. Сега ние отиваме да ги изгонимъ къмъ Бургасъ — да си вървятъ въ Анадола. Въ България нѣма мѣсто вече за тѣхъ.

— Ами досега, де бѣхте? — запитаха селянитѣ.

— Като минахме лѣтосъ оттукъ, ние прехвърлихме Стара планина презъ Хаинския проходъ, разбихме турцитѣ при Казанлъкъ и превзехме Стара-Загора. Скоро следъ това пристигна откъмъ Одринъ Сюлейманъ паша съ голѣма войска. Ние, 6 дружини български опълченци, водени отъ генералъ Столѣтовъ, и малко руска войска, командувана отъ генералъ Гурко, се ударихме при Стара-Загора въ страшенъ бой. Но понеже бѣхме малко, генералъ Гурко заповѣда да се дръпнемъ на Балкана и тамъ да спремъ турцитѣ. Така и стана. Върнахме се и заехме Шипченския проходъ св. Никола. Цѣлия месецъ августъ напирала турцитѣ да превзематъ прохода и да минатъ въ Северна България, но ние и руситѣ ги бихме съ чудна храбростъ и не имъ позволихме да достигнатъ цельта си. Единъ день турцитѣ така лудо нападнаха, че малко остана да ни заградятъ и пробиятъ бойната ни линия. Нашитѣ офицери запѣха „Шуми Марица“, — грѣмко запѣхме и ние, всички опълченици. Чухме силенъ гласъ:

— Братя българи! Тука всички ще измремъ, но не ще позволимъ на Сюлеймана да оплени и изгори и Северна България, както изгори Южна. Заклехме се да измремъ до единъ. Пушкитѣ се запалиха въ ржцетѣ ни отъ често и непрекъснато стреляне. Свършиха се патронитѣ — тогава хвърляхме дървета, камъне и други тежки нѣща върху налитачитѣ турци, които падаха надолу по урвата. Три